

Sygn. akt V Ka 260/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

Sędziowie: SSO Olga Nocoń

SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Monika Szymik

w obecności Janusza Smagi Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2014 r.

sprawy:

A. S. /S./

córki H. i S.

ur. (...) w N.

oskarżonej o przestępstwo z art. 286 § 1 kk

J. O. /O./

syna A. i K.

ur. (...) w miejscowości Ł.

oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 17 lutego 2014 r. sygn. akt IX K 645/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając wszystkie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. M. kwotę

420,00 (czteryście dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu

w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. R. kwotę 420,00 (czteryście dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. odstępuje od obciążenia oskarżonych kosztami postępowania odwoławczego.

Sygn. akt V Ka 260/14

UZASADNIENIE

Aktem oskarżenia zostali oskarżeni: P. W., A. S. i J. O. o to, że:

I. w dniu 19 marca 2013 roku w R., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, po uprzednim nawiązaniu kontaktu telefonicznego z H. P. i wprowadzeniu jej w błąd, co do tożsamości osoby dzwoniącej potrzebującej pożyczki, doprowadzili ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9700 zł, przy czym J. O. zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany za przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Katowicach z dnia 15.06.2005 r., sygn. akt IV K 1409/04, którą odbywał w okresie od 18.07.2004 r. do 12.10.2004 r. i od 12.04.2008 r. do 18.07.2011r., tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w stosunku do P. W. i A. S., natomiast o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w stosunku do J. O.

a ponadto P. W. o to, że:

II. w dniu 10 lutego 2013 roku w P. na ulicy (...), kierował samochodem osobowym marki (...)o nr rej. (...) pomimo orzeczonego wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 20 września 2012 r., sygn. akt VI K 479/12, zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat, tj. o czyn z art. 244 kk.

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 17 lutego 2014 roku sygn. akt IX K 645/13 uznał oskarżonych: P. W. (W.), A. S. i J. O. (O.) za winnych tego, że:

1. uznał oskarżonego P. W. za winnego zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu stanowiącego występki z art. 286§1 k.k. i za to na mocy art. 286§1 k.k. i art. 33§2 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz wymierzył mu karę grzywny 100(stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 zł (trzydziestu złotych)
2. uznał oskarżonego P. W. za winnego zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia czynu stanowiącego występki z art. 244 k.k. i za to na mocy art. 244 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
3. na mocy art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. połączył oskarżonemu P. W. kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach 1 i 2 wyroku i wymierzył mu jedną karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
4. na mocy art. 69§ 1 i 2 oraz art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu P. W. wykonanie orzeczonej w punkcie 3 kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 3 (trzech) lat;
5. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu P. W. na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w tej sprawie od dnia 19 marca 2013r. do 12 listopada 2013r., tj. 238 dni, przy przyjęciu, że

jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny i uznał karę grzywny za wykonaną w całości;

6. uznał oskarżoną A. S. za winną popełnienia zarzucanego jej w punkcie I aktu oskarżenia czynu stanowiącego występki z art. 286§1 k.k. i za to na mocy art. 286§1 k.k. i 33§2 k.k. skazał ją na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz wymierzył jej karę grzywny 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 zł (trzydziestu złotych);

7. na mocy art. 69§ 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonej A. S. wykonanie orzeczonej w punkcie 6 kary pozbawienia wolności na okres próby 3 (trzech) lat;

8. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonej A. S. na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w tej sprawie od dnia 19 marca 2013r. do 12 listopada 2013r., tj. 238 dni, przy przyjęciu, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny i uznał karę grzywny za wykonaną w całości;

9. oskarżonego J. O. uznał za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia stanowiącego występki z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to na mocy art. 286§ 1 k.k. i art. 33§2 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i wymierza mu karę grzywny 400 (czterystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

10. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu J. O. wykonanie orzeczonej w punkcie 9 kary pozbawienia wolności na okres próby 4 (czterech) lat;

11. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu J. O. na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w tej sprawie od dnia 19 marca 2013r. do 12 listopada 2013r., tj. 238 dni, przy przyjęciu, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny i uznał karę grzywny za wykonaną w całości;

12. na mocy art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. M. kwotę 826,56zł (osiemset dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony świadczonej z urzędu oskarżonej A. S. w tym 154,56 zł (sto pięćdziesiąt cztery złote i pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem podatku od towarów i usług;

13. na mocy art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. R. kwotę 826,56zł (osiemset dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony świadczonej z urzędu oskarżonemu J. O. w tym 154,56 zł (sto pięćdziesiąt cztery złote i pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem podatku od towarów i usług;

14. na mocy art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. J. kwotę 1.195,56zł (jeden tysiąc sto dziewięćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony świadczonej z urzędu oskarżonemu P. W. w tym 223,56 zł (dwieście dwadzieścia trzy złote i pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem podatku od towarów i usług;

15. na mocy art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego P. W. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, na które składają się wydatki w wysokości 1574,76zł (jeden tysiąc pięćset siedemdziesiąt cztery złote siedemdziesiąt sześć groszy) oraz opłatę w wysokości 900 zł (dziewięćset złotych),

16. na mocy art. 627 k.p.k., 624 §1 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego J. O. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, na które składają się wydatki

w wysokości 379,44zł (trzysta siedemdziesiąt dziewięć złotych i czterdzieści cztery grosze) oraz opłatę w wysokości 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) zwalniając od ponoszenia kosztów w pozostałej części.

17. na mocy art. 627 k.p.k., 624§1 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonej A. S. (S.) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, na które składają się wydatki w wysokości 446,17 zł (czteryście czterdzieści sześć złotych i siedemnaście groszy) oraz opłatę w wysokości 780 zł (siedemset osiemdziesiąt złotych) zwalniając oskarżoną od ponoszenia kosztów w pozostałej części

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonej A. S..

Na podstawie art. 444 kpk w zw. z art. 425 § 1,2 i 3 kpk zaskarżył powyższe orzeczenie w pkt. 6,7 i 12 w oparciu o art. 438 pkt 1,2,3 i 4 kpk w zw. z art. 427§ 1 i 2 kpk, któremu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżona w dniu 19 marca 2013r. w sposób świadomy brała udział w przestępstwie oszustwa na szkodę H. P.;
2. obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 7 kpk i art. 410 kpk, polegający na oparciu wyroku na dowolnie wybranym materiale dowodowym wskazujący na nieprawdziwy fakt, iż oskarżona A. S. dopuściła się przestępstwa określonego w treści art. 286§ 1 kk na szkodę pokrzywdzonej H. P.;
3. obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 424 § 1 i 2 kpk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na pominięciu w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku okoliczności faktycznych przemawiających za uznaniem, iż oskarżona A. S. miała dopuścić zarzucanego jej
w akcie oskarżenia czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej czynu
w kontroli instancyjnej oraz pominięciu okoliczności oraz dyrektyw przemawiających za wymierzeniem oskarżonej kary, w tym zwłaszcza kary grzywny;
4. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 286 § 1 kk poprzez uznanie, że zachowanie oskarżonej A. S. z dnia 19 marca 2013 roku wyczerpało znamiona przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę pokrzywdzonej H. P.;
5. wymierzenie kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny rażąco niewspółmiernych do wagi, społecznej szkodliwości i skutków zarzucanych jej czynów oraz zastosowaniu wadliwych kryteriów ich wymiaru.

Powołując się na powyższe zarzuty, na podstawie art. 434 § 1, art. 437 oraz art. 458 kpk w zw. z art. 1 § 2 kk wniósł o

- uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rybniku, alternatywnie

- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 6 poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu względnie o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 6 i 7 poprzez wymierzenie oskarżonej za zarzucany jej czyn kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby oraz orzeczenie wobec oskarżonej grzywny w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej na kwotę 10 zł;

- zasądzenia kosztów postępowania odwoławczego według norm prawem przewidzianych w tym kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej

z urzędu, które to koszty nie zostały uiszczone ani w całości, ani w części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej na uwzględnienie nie zasługiwała i to w stopniu wręcz oczywistym. Na wstępie wskazać należy pewną niepoprawność redakcyjną apelacji albowiem jej autor równocześnie zarzucił rozstrzygnięciu błąd w

ustaleniach faktycznych jak i obrazę prawa materialnego. Tymczasem skutecznie można podnosić zarzut obrazę prawa materialnego jedynie w sytuacji, jeżeli nie kwestionowane są ustalenia faktyczne.

Analiza uzasadnienia apelacji wskazuje, iż de facto jej autor zarzuca rozstrzygnięciu błąd w ustaleniach faktycznych. Odnosząc się do tego zarzutu stwierdzić należy, iż apelacja ta w zakresie w jakim kwestionuje ustalenia faktyczne pozbawiona jest słuszności. Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I Instancji bezpodstawnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej zaprzeczającej aby świadomie uczestniczyła w przestępstwie oszustwa na szkodę H. P. i ustalenia oparł na wyjaśnieniach współoskarżonego P. W., który zdaniem skarżącego budzą wątpliwości. Skarżący kwestionował nadto ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I Instancji podnosząc, że zgromadzone w sprawie dowody oceniono przekraczając granicę swobodnej oceny dowodów. Przed odniesieniem się do tego ostatniego stwierdzenia należy przede wszystkim podkreślić, że wynikające z art. 7 kpk prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw Sądu, a zarzut obrazę tego przepisu może być skuteczny tylko wtedy gdy zostanie wykazane że Sąd Orzekający oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazać wiedzy i doświadczenia życiowego.

Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia byłby słuszny tylko wtedy gdyby Sąd I Instancji oparł swój wyrok na faktach które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił albowiem Sąd ten wskazał dowody na których oparł ustalenia, co do okoliczności popełnionego przestępstwa

i zachowania się w jego trakcie oskarżonej a jednocześnie wskazał przesłanki którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Sąd I Instancji – mając do wyboru przeciwstawne oświadczenia dotyczące udziału oskarżonej w popełnionym przestępstwie poczynił ustalenia opierając się na wyjaśnieniach współoskarżonego P. W. uznając je za wiarygodne zaś wyjaśnieniom oskarżonej i J. O. tego waloru odmówił.

Z faktu, że Sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów – do czego z resztą był zobowiązany nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne. Jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie Ne wykracza poza ramy zakreślone w przepisach postępowania zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk.

W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego zaś swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Odnosnie wyjaśnień oskarżonej na które w apelacji powołuje się skarżący to wypada tylko zauważyć, że wyjaśnienia te zostały poddane przez Sąd I Instancji wnikliwej analizie

i konfrontując je z całokształtem ujawnionych okoliczności Sąd Rejonowy uznał je za niewiarygodne

Jakkolwiek oskarżona werbalnie przyznawała się do popełnienia zarzucanego jej przestępstwa to jednak z treści jej wyjaśnień wynikało coś z goła innego. Twierdziła ona bowiem, iż nie wiedziała, że uczestniczy w oszustwie, myśląc, że jedynie tylko odebrać pieniądze, które miały pochodzić z pożyczki. Tymczasem z wyjaśnień współoskarżonego P. W. którego oskarżona poznała z swoim konkubinem J. O. wynika, że doskonale orientowała się ona w okolicznościach i zamiśle przestępczego przedsięwzięcia, co więcej miała ona określony udział za pobrane pieniądze i ta właśnie okoliczność stanowiła motyw do jej wyjazdów po odbiór pieniędzy. Jako naiwne

i nieprzekonywujące należy traktować jej wyjaśnienia jakoby jechała ona z Z. do R. tylko chcąc towarzyszyć swojemu konkubinowi. Taka ocena tego dowodu nie zawiera w sobie ani błędu, ani nie jest oceną dowolną skoro została poparta wszechstronną analizą całokształtu okoliczności sprawy. Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny sprowadziły się do negowania ocen i ustaleń sądowych

i zastępowania ich i ocenami i wnioskami własnymi. W żadnym zaś razie nie podważając one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I Instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości że oskarżona dopuściła się przypisanego jej przestępstwa. Oskarżona zdawała sobie sprawę, iż pokrzywdzona powierzała im pieniądze nie dlatego, że traktowała to jako pożyczkę lecz jako wsparcie dla osoby

najbliższej za jaką to nie ustalona współpracująca z nimi osoba się podawała. Tym samym nie może budzić wątpliwości przyjęta przez Sąd kwalifikacja prawna czynu.

Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy, ani też podstaw do jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Wymierzonej oskarżonej kar pozbawienia wolności oraz grzywny zważywszy, iż pierwsza z nich orzeczona została z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie można uznać za rażąco surowe dlatego i w tej części brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku z tych względów Sąd Okręgowy utrzymał wyrok w mocy.